

СТИВЪН КИНГ

СВАТБАТА

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

През 1927 свирехме джаз в един бар на юг от Морган, Илинойс, град на сто километра от Чикаго. Това бе един наистина селски район, тридесет километра наоколо нямаше друг голям град. Но пък имаше много момчета от фермите, които жадуваха да изпият нещо по-силничко след жежкия ден на полето, и много джаз-дама, които излизаха със своите приятели — дрогерийни каубои. Имаше и някои женени мъже (няма начин да не ги познаеш, приятел. Все едно, че носят значки), които искаха, да са колкото може по-далече от домовете си, за да не ги познае някой, докато танцуваха със своите тайни приятелки.

Това бе по времето, когато джазът бе джаз, а не просто много шум. Бяхме оркестър от пет души — барабани, корнет, тромбон, пиано, тромпет — и бяхме доста добри. Това бе три години, преди да запишем първата си плоча и четири години, преди да се появят говорещите филми.

Тъкмо свирехме „Бамбуковия залив“, когато влезе едрият мъжага, облечен в бял костюм и пушещ лула с повече извивки от френски рог. Дотогава целият оркестър бе леко пийнал, но никой не обръщаше внимание и всички бяха наскачали на дансинга. Хората бяха в добро настроение, за цялата вечер нямаше нито едно сбиване. От нас се лееха реки от пот и Томи Ингълндър, собственикът на заведението, непрекъснато ни изпращаше уиски, което се плъзгаше в гърлото като по лакирана дъска. Ингълндър бе готин тип и за него бе приятно да се работи, пък и той харесваше свиренето ни.

Типът с белия костюм седна на бара и аз забравих за него. Завършихме серията с „Блус на леля Хагър“, едно парче, което минаваше за моден джаз в провинцията по онова време и дълго ни аплодираха. Мани бе ухилен до ушите, когато остави тромпета си, а аз го потупах по гърба, докато слизахме от подиума. Имаше едно момиче, със самотен вид, което цялата вечер ме фиксираше. Беше червеночоса, а аз много си падам по такива. Почувствах сигнала в погледа ѝ и извивката на главата ѝ и започнах да си пробивам път през тълпата да видя дали няма да иска да пийне нещо.

Бях стигнал до средата на пътя, когато мъжът с белия костюм се изпречи пред мен. Отзад косата му стърчеше, въпреки че миришеше на цяла бутилка брилянтин и имаше плоските, странно блестящи очи, които имат дънните риби.

— Искам да поговорим навън — каза той. Червенокосата извърна глава, леко начумерена.

— Може и по-късно — казах аз. — Пусни ме да мина.

— Казвам се Сколей. Майк Сколей.

Знаех това име. Майк Сколей бе дребен рекетър, който си живееше от нелегално пренасяне на алкохол от Канада. От оная концентрирана пиячка, дето се е появила в земите на мъжете, облечени в поли и свирещи на гайди. Когато не са заети с казаните за варене, разбира се. Снимката му се беше появявала във вестниците няколко пъти. Последният път, когато някакъв друг разбойник, плащещ за въжето, се бе опитал да го застреля.

— Доста си далече от Чикаго, приятел — казах аз.

— Имам си хора, които да ме придружават — каза той. — Не се тревожи. Навън.

Червенокосата пак ми хвърли един поглед. Аз посочих към Сколей и вдигнах рамене. Тя въздъхна и ми обърна гръб.

— Виждаш ли сега — казах аз. — Развали работата.

— Такива мадами в Чикаго са под път и над път — каза той.

— Не съм казал; че ще ги търся под пътища и над пътища.

— Навън.

Последвах го навън. Усетих хладния допир на въздуха след задимената атмосфера на бара, напоен с аромата на прясно окосена люцерна. Виждаха се звездите, проблясващи с мека светлина. Виждаха се и гангстерите, но в тях нямаше мекота, само цигарите им проблясваха.

— Имам една работа за теб — каза Сколей.

— Така ли.

— Плащам за нея две стотачки. Ако искаш ги делиш с оркестъра, ако искаш — запазваш едната за себе си.

— Каква е работата?

— Празненство, разбира се, какво друго може да е? Сестра ми си нахулва хомота. Искам да свирите на тържеството. Тя обича диксиленд.

Вече казах, че беше добре да работи човек за Ингълъндър, Той плащаше по осемдесет долара на седмица. Този тип предлагаше двеста само за едно тържество.

— Ще бъде от пет до осем следващия петък — каза Сколей. — Ще бъде в заведението „Синовете на Ерин“ на улица „Гровър“.

— Много добре плащаш — казах аз. — Защо така?

— Има две причини за това — каза Сколей. Продължи да си пуфка лулата. Тя изглеждаше много не на място в средата на крадливото му лице. На него по щеше да му подхожда цигара „Лъки Страйк“, увиснала в края на устните му. Цигарите на безделниците. С лулата той не приличаше на безделник. Лулата го караше да изглежда тъжен и смешен.

— Две причини — повтори той. — Може да си чул, че Гъркът се опита да ме очисти.

— Видях ти снимката във вестника — казах аз. — Ти си бил типът, който се опитал да изпълзи по тротоара.

— Умно момче — изсумтя той. — Започвам да ставам доста голяма хапка за него. Гъркът остарява. Не може да мисли с размах. Трябва да си ходи обратно, откъдето е дошъл, да си пие зехтин и да си гледа Тихия океан.

— Мисля, че там е Егейско море — казах аз.

— Пет пари не давам, ако ще да е езерото Хюрон — каза той. — Работата е, че той не иска да остарява. И продължава да иска да ме пипне. Хич не усеща какво му се пише.

— И ти му го пишеш.

— Направо си страхотен.

— С други думи плащаш две стотачки, защото може последното ни изпълнение да е аранжирано с акомпанимент на пистолети.

През лицето му премина гняв, но в него имаше примесено и още нещо. Тогава не знаех какво е то, но сега мисля, че зная. Мисля, че беше тъга.

— Боже господи, имам най-добрата охрана, която може да се купи с пари. Ако някой келеш се опита да си покаже носа, няма да има шанс да вдиша два пъти.

— А какво е второто нещо?

Той каза тихо:

— Сестра ми се жени за италианец.

— Добър католик като теб — леко се захилих аз. Гневът проблесна отново, нажежен до бяло и за миг ми се стори, че съм прекалил.

— Добър ирландец! Добър беден ирландец, синко, и по-добре не го забравяй! — После добави толкова тихо, че едва го чух: — Въпреки, че повечето от косата ми е опадала, тя беше червена.

Започнах да казвам нещо, но той не ми даде възможност. Той ме изви и наведе лицето си така, че носовете ни почти се докоснаха. Никога не бях виждал толкова гняв и унижение и ярост и решителност на лицето на човек. В наше време такава изразение не може да се види на лицето на бял човек, колко болка и оскърбление могат да се понесат. Цялата любов и омраза. Но аз го видях онази вечер и разбрах, че ако се опитам да се правя на умник още един път, ще ми светят маслото.

— Тя е дебела — той почти прошепна тези думи и усетих в дъха му ментови бонбони. — Много хора ми се смеят зад гърба. Пред мен, обаче, не го правят, уверявам Ви, господин Свирачо на Корнет. Може би защото тя е могла да хване само един обикновен италианец. Но ти няма да ми се присмиваш, нито на нея, нито на италианеца. И никой друг няма да се присмива. Защото ще свирите силно. И никой няма да се присмивала сестричката ми.

— Ние никога не се смеем, докато свирим. Трудно се духа в инструментите.

Това поотпусна малко напрежението. Той се засмя — къс смях, приличен на кучешки лай.

— Явете се на мястото, готови до започнете да свирите в пет. „Синовете на Ерин“ на улица „Гровър“. Плащам ви и пътните в двете посоки.

Той не питаше. Усещах как ми натрапва решение, без да ми даде възможност да поговорим. Той вече се отдалечаваше и един от придружителите му отвори вратата на Пакарда-купе.

Отпътуваха. Аз останах още малко навън и изпуших една цигара. Вечерта беше мека и приятна и все повече ми се струваше, че Сколей само ми се е присънил. Тъкмо си мечтаех колко ще е хубаво да изнесем подиума отвън на паркинга, когато Биф ме потупа по рамото.

— Време е — каза той.

— Добре.

Върнахме се вътре. Червенокосата се бе залепила за един прошарен моряк, който изглеждаше два пъти по-възрастен от нея. Нямам представа какво правеше някой от щатския флот в Илинойс, но доколкото това ме засягаше, беше си нейна работа с кого ще е тя, щом

толкова ѝ беше вкусът. Аз не се чувствах съвсем добре. Уискито ме беше ударило в главата и тук, вътре, Сколей изглеждаше много по-реален, сред гъстите изпарения на това, което той и такива като него продаваха.

— Има молба да изпълним „Чамптаунски Джаз“ — каза Чарли.

— Остави я тази работа — казах аз троснато. — Не свирим тези негърски парчета преди полунощ.

Усетих как Били замръзна на мястото си на пианото и после лицето му пак се проясни. Бях готов да се ритна, но по дяволите, човек не може да си сложи намордник на устата. В онези дни „негър“ бе дума, която мразех, но продължавах да употребявам.

Отидох до него.

— Извинявай, Бил... тази вечер не съм на себе си.

— Разбирам — каза той, но очите му гледаха някъде над рамото ми и разбрах, че извинението ми не е прието. Това беше лошо, но знаете ли какво беше по-лошо — това, че той се бе разочаровал от мен.

През следващата почивка им съобщих за сватбата, като им казах съвсем честно за парите и това, че Сколей е гангстер (без да им споменавам другите с него). Казах му, че сестрата на Сколей е дебела и че той е чувствителен на тази тема. И всеки, който се опита да пуска шеги за „тежки гемии“ може да се окаже с трети отвор за дишане, някъде над другите два..

Докато говорех, не откъсвах поглед от Били-Бой Уилямс, но на котешкото му лице не можеше да се прочете нищо. По-лесно беше човек да се опита да разгадае какво мисли орех, съдейки по гънките на черупката му. Били-Бой бе най-добрият пианист, свирил някога с нас и ние всички много съжалявахме за всички гадни нещица, които трябва да преживява по време на пътуванията. Най-лошо бе на юг, разбира се — „вакса“ и „чернилка“, такива работи му викаха — но и на север не беше кой знае колко по-добре. Но какво можех да направя аз? А? Хайде, кажете. В онези дни човек трябваше да живее с тези различия.

Явихме се в „Синовете на Ерин“ в петък в четири часа, един час по-рано. Карахме едно специално камионче „Форд“, което ние с Биф и Мани бяхме сглобили. Задницата бе покрита с брезент и имаше две

легла, завинтени за пода. Дори имахме електрически котлон, свързан с акумулатора, а отвън бе изписано името на състава ни.

Денят бе съвсем подходящ — обикновен летен ден, с малки бели облачета, които хвърляха сенки над нивите. Но когато стигнахме града стана горещо и някак зловещо, блъсканицата, за която просто бяхме забравили, че съществува, докато бяхме в Морган, ни се стори ужасна. Още преди да стигнем до залата, дрехите ми бяха залепнали за гърба и трябваше да ида до съблекалнята. Нямаше да ми е излишна и глътка от уискито на Томи Ингълндър.

„Синовеите на Ерин“ представляваше голяма дървена сграда, пристройка към църквата, в която щеше да се жени сестрата на Сколей. Ако някога сте ходили на църква сигурно имате представа за какво става дума — зала за забави всеки вторник, игра на „Бинго“ в сряда и купони за младежите в събота вечер.

Натрупахме се на пътеката като всеки си носеше инструмента в едната ръка, а в другата по някоя част от барабаните на Биф. Една слаба жена без бюст, за който човек би могъл да поговори, ръководеше движението вътре. Двама потни мъже окачаха разтегателна хартия. В единия край на залата имаше подиум за оркестъра, а над него се вееше знаме и висяха две огромни розови сватбени камбани от хартия. На знамето със станиолени букви бе изписано: ЗА МНОГО ГОДИНИ! МОРИЙН И РИКО.

Морийн и Рико. Сега вече чудесно разбирах защо Сколей беше толкова напушен. Да разлаеш кучетата.

Слабата дама се спусна към нас. Явно се готвеше да ни говори дълго, така че я прекъснах и направо ѝ казах:

— Ние сме оркестърът.

— Оркестърът — тя замига недоверчиво към инструментите ни.
— Така ли. Надявах се, че сте сервитьорите от фирмата, която осигурява обслужването.

Усмихнах се, сякаш сервитьорите винаги носят барабани и кальфи на тромбони.

— Можете... — започна тя, но точно в този момент към нас се приближи едно надутото леке на около деветнадесет. От ъгълчето на устата му висеше цигара, но доколкото можех да преценя, тя не допринасяше много за цялостния му облик — само дето караше окото му да сълзи.

— Я отворете тези лайнени калъфи — каза той.

Чарли и Биф ме погледнаха. Вдигнах рамене. Отворихме калъфите и те огледаха инструментите. Като видя, че няма нищо, което може да се зареди и да му се натисне спусък, той се върна бавно в своя ъгъл и седна на един сгъваем стол.

— Можете веднага да си разполагате нещата — продължи слабата жена, сякаш никой никога не беше я прекъсвал. — В другата зала има пиано. Когато свършим с украсата, ще накарам моите хора да го избутат тук.

Биф вече тътреше барабаните си на малката сцена.

— Аз пък ви взех за сервитьорите — повтори тя разсеяно.

— Господин Сколей поръча сватбена торта, ще има ордюври и телешко печено, и...

— Ще дойдат, госпожо — казах аз. — На тях им плащат при доставката.

— ...свинско печено, и печен петел, и господин Сколей направо ще побеснее... — Тя видя един от хората си, че спира да запали цигара под един байрак от креп и изпищя. — ХЕНРИ!

Мъжът подскочи като опарен. Аз избягах към подиума.

До пет без четвърт вече се бяхме нагласили. Чарли, който свири на тромбона, уа-уакаше тихичко, а Биф си разхлабваше китките. Сервитьорите пристигнаха в четири и двадесет и госпожа Гибсън (така се казваше слабата дама) почти се хвърли на вратовете им.

Опънаха четири дълги маси и изпънаха върху тях бели покривки, а четири негърки с шапчици и престилки започнаха да подреждат приборите. Тортата бе избутана върху касичка на колела в центъра на залата, за да може всеки да ахне като я види. Беше на шест етажа, с мънички булка и младоженец най-отгоре.

Излязох навън, за да изпуша една цигара и още не бях стигнал до средата, когато ги чух да идват — свиреха клаксони и се вдигаше страхотна дандания. Останах си на мястото, докато не се видя водещата кола иззад ъгъла, на една пресечка от църквата, тогава си изгасих фаса и влязох.

— Идват — казах на госпожа Гибсън.

Тя побледня и се олюля на пети. Тази жена е трябвало да учи нещо друго — може би вътрешно обзавеждане или библиотекарство.

— Доматеният сок! — изпищя тя. — Донесете доматения сок!

Върнах се на подиума за оркестъра и се подготвихме. И друг път бяхме свирили на такива събирания — има ли музиканти, които не са го правили? — и когато вратите се отвориха, започнахме една рагтайм версия на „Сватбения Марш“, която аз самият бях аранжирал. Ако ви звучи като лимонаден коктейл, съгласен съм вас, но по всички сватби, по които сме го свирили, хората направо си умираха по него. И тази не направи изключение. Всички ръкопляскаха, викаха, свиркаха и започнаха да си говорят помежду си. Но усещах по начина, по който някои от тях започнаха да потропват с крак, докато си говореха, че сме започнали да пробиваме. Успяхме — помислих си, че ще бъде хубава сватба. Чувал съм да казват разни неща за ирландците, повечето от тях са истина, но, дявол ги взел!, няма начин да не се забавляват добре, щом веднъж се настроят за това.

Все едно, аз за малко щях да разваля цялата работа, когато влязоха младоженецът и поруменялата булка. Сколей, в редингот, и раирани панталони, ми хвърли един свиреп поглед, много добре го видях. Успях да запазя каменно лице, както и останалите от оркестъра — никой не пропусна нито една нота. Слава богу. На сватбата сякаш бяха само главорезите на Сколей и техните мацки и те вече се държаха много по-разумно. Нямаше начин, щом вече бяха присъствали в църквата.

Чували сте за Джек Спрет и жена му. Е, това тука беше сто пъти по-лошо. Сестрата на Сколей имаше същата червена коса, която вече окапваше от неговата глава. Нейната беше дълга и къдрава. Но не с онзи красив оттенък, който вие си представяте. Не, тя бе червена като на всички, които живеят край Корк — ярка като морков и ситно навита като пружина от матрак. Кожата ѝ беше бяла като сирене, но по нея имаше толкова много лунички, че бе трудно да се каже. И нали Сколей беше казал, че е дебела? Братче, все едно да беше казал, че в „Мейси“ можеш да си купиш някои неща. Тя беше просто човешки динозавър — поне сто и петдесет кила. Всичко ѝ се беше лепнало на гърдите, бедрата и задника, както обикновено става при дебелите момичета, като по този начин това, което трябва да е секси става гротескно и някак застрашително. Някои дебели момичета имат патетично красиви лица, но сестричката на Сколей нямаше дори това. Очите ѝ бяха прекалено приближени едно до друго, устата ѝ беше прекалено голяма,

ушите ѝ бяха щръкнали. Освен това и луничките. Дори да беше слаба, тя щеше да е толкова грозна, че можеше да спре часовник — какъв ти часовник, цяла витрина с часовници щяха да спрат, като я видеха.

Само това не би накарало човек да се изсмее, освен ако не беше глупав или много гаден. Но когато човек добавеше към картинката младоженеца, Рико, тогава ти идваше просто да се спускаш от смях. Той можеше да си сложи и цилиндър и пак да остане на половината ѝ височина. Изглеждаше не повече от четиридесет и пет килограма мокър. Беше слаб като щека, доста мургав. Когато се ухилеше нервно, зъбите му приличаха на дъсчена тараба в бедняшки квартал.

Продължихме да свирим. Сколей изрева:

— Булката и младоженецът! Да ги дари бог с щастие!

И ако господ не ги дари, подсказваше сбърченото му чело, по-добре ги дарете вие, хора... поне днес.

Всички нададоха одобрителни възгласи и заръкопляскаха. Ние завършихме нашия номер и това предизвика нови аплодисменти. Сестрата на Сколей, Морийн, се усмихна. Боже, каква голяма уста имаше. Рико се ухили глуповато.

Известно време всички се разхождаха нагоре-надолу, хапваха сирене и студено печено върху солени бисквити и пийваха от най-доброто контрабандно уиски на Сколей. Между отделните парчета и аз успях да глътна три и то направо хвърли мъгла на уискито на Томи Ингълъндър.

Сколей също започна да изглежда по-щастлив — мъничко поне.

Той се завъртя веднъж към подиума и каза:

— Вие момчета свирите добре.

От устата на такъв ценител на музиката като него, предположих, че това е голям комплимент.

Точно преди да седнат всички около масата, се появи самата Морийн. Отблизо, беше дори по-грозна и бялата ѝ рокля, (около тая матрона сигурно имаше увит толкова бял сатен, колкото да се застелят три легла) не я разкрасяваше особено. Тя ни попита дали ще можем да изсвирим „Рози от Пикардия“ защото това била най-любимата ѝ песен. Може да беше дебела и грозна, но не беше префърцунена — не беше като евтините мацки, които се отбиваха да помолят за изпълнение. Изпълнихме я, но не кой знае колко добре. Въпреки това, тя ни се

усмихна така сладко, че за малко щеше да изглежда хубава и когато свършихме, ни изръкопляска.

Всички седнаха на масата в шест и петнадесет и наетата прислуга на госпожа Гибсън започна да бутва количките с лапачката. Нахвърлиха се като животни, което не бе чак толкова за чудене и продължиха да надигат високоволтовото питие през цялото време. Не можах да се въздържа да не наблюдавам как яде Морийн. Опитвах се да извърна очи, но погледът ми се връщаше все на нея, сякаш да се убедя, че наистина виждам това, което мислех, че виждам. Всички останали се тъпчеха страхотно, но пред нея приличаха на стари дами на сладкарница. Тя нямаше повече време за сладки усмивчици или за слушане на „Рози от Пикардия“; човек можеше да забие пред нея знак „ЖЕНА В ДЕЙСТВИЕ“. Тази жена нямаше нужда от нож и вилица, по-добра работа щяха да ѝ свършат багер и транспортна лента. Тъжно беше да я гледа човек. А Рико (човек едва виждаше брадата му над масата, на която седеше булката и две кафяви очи, срамежливи като очите на елен) непрекъснато ѝ подаваше разни неща, а от лицето му не изчезваше нервната глуповата усмивчица.

По време на церемонията за разрязване на тортата направихме двадесет минутна почивка и госпожа Гибсън ни нахрани в кухнята. Беше горещо като в пещ, защото печката беше включена, пък и никой от нас не беше особено гладен. Сватбата бе тръгнала добре, а сега нещо не вървеше добре. Това се четеше по лицата на оркестъра ми... пък и по лицето на госпожа Гибсън.

Докато се върнем на подиума, пиенето бе започнало съвсем на сериозно. Разни мъжаги с печен вид залитаха насам-натам с тъпи усмивки на муцуните или се бяха натрупали по ъглите и спореха по купоните за конни залагания. Някои двойки искаха чарлстон, така че изсвирихме „Блуса на леля Хагър“ (тези разбойници направо полудяха) и „С чарлстон ще се върна в Чарлстън“ и други такива. джазови парчета. Типовете подскачаха по дансинга, перчеха се с навитите си тесни панталони, щракаха с пръсти пред лицата си и крещяха „уоу-доу-дий-оу-доу“, една фраза, от която и до ден днешен ми се драйфа. Отвън се стъмваше. Щорите бяха паднали от някои прозорци и вътре нахлуха нощни пеперуди, които започнаха да се въртят на облаци около лампите. И както се пее в песента, оркестърът продължаваше да свири. Булката и младоженецът стояха отстрани —

никой от тях не се опитваше да се измъкне рано — и изглеждаха съвсем зарязани. Изглежда дори Сколей ги беше забравил. Беше доста пийнал.

Беше почти осем, когато се промъкна дребното човече. Веднага го забелязах, защото беше трезвен и изглеждаше изплашен, изплашен като късогледа котка в кучкарник. Той се приближи до Сколей, който говореше с едно маце до оркестъра, и го потупа по рамото. Сколей се обърна към него и аз чух всяка дума, която размениха. Честна дума, по-добре нищо да не бях чувал.

— Кой си ти, по дяволите — каза грубо Сколей.

— Казвам се Деметриус — каза човекът. — Деметриус Каценос. Праща ме Гъркът.

Спря всяко движение по дансинга. Разкопчаха се копчетата на саката и ръцете се прокраднаха под реверите. Видях, че Мани е нервен. Дявол го взел, и аз не бях много спокоен. Продължихме да свирим, без съмнение.

— Така ли — каза Сколей тихо, почти замислено. Човекът избухна:

— Не исках да идвам, господин Сколей! Гъркът, той хвана жена ми. Каза, че ще я убие, ако не предам съобщението му!

— Какво съобщение? — изръмжа Сколей. Буреносните облаци пак се върнаха на челото му.

— Той вика... — Човекът спря с агонизиращо изражение. Гърлото му така се бе стегнало, сякаш думите бяха материални тела, задръстили гърлото му, които го задушаваша. — Той ми вика да Ви кажа, че сестра ви е едно дебело прасе. Той вика... той вика...

Очите му се извърнаха към спокойното изражение на Сколей. Аз хвърлих поглед към Морийн. Тя изглеждаше така, сякаш някой я бе зашлевил през лицето.

— Той вика, че я засърбяло. Той вика, че ако една дебелана я засърби гърбът, тя си купува чесало. Той вика, че ако една жена я засърби на онова място, тя си купува мъж.

Морийн извика задавено и избяга с плач. Подът се разтресе. Рико затупурка ситно след нея, с объркано лице. Той кършеше ръце.

Сколей се бе изчервил толкова много, че бузите му бяха станали морави. Аз почти очаквах — дори не просто почти — мозъкът му да шурне през ушите. Видях пак онова изражение на луда агония, която

бях забелязал в тъмното пред заведението на Ингълндър. Може да беше само евтин мошеник, но ми беше жал за него. И на вас щеше да ви стане жал.

Когато проговори, гласът му беше съвсем тих — почти нежен.

— Има ли още?

Дребничкият грък се стресна. От напрежение гласът му излизаше на пресекулки.

— Мола Ви ни мъ убийвайте, гусин Сколей! Жена ми — Гъркът хвана жена ми! Ни щъ да ги казвам тия неща! Той хвана жена ми, булката ми...

— Нищо няма да ти направя — каза Сколей още по-тихо. — Само ми кажи останалото.

— Той вика, че целият град ти се смеел.

Ние бяхме спрели да свирим и за секунда се възцари мъртвешка тишина. Тогава Сколей вдигна очи към тавана. И двете му ръце трепереха и той ги стисна здраво пред себе си. Държеше ги в юмруци, толкова силно стегнати, че се виждаха сухожилията през ризата.

— ДОБРЕ! — изкрещя той. — ДОБРЕ!

Той се спусна към вратата, двама от неговите хора се опитаха да го спрат, опитаха се да му кажат, че това е самоубийство, че Гъркът точно това иска, но Сколей беше като луд. Той ги повали и се втурна навън в черната лятна нощ.

В мъртвата тишина, която последва се чуваше само изтормозеното дишане на пратеника и някъде отзад тихото хълцане на булката.

Точно тогава, младото момче, което ни беше претършувало на влизане, изпсува и се втурна към вратата. Той бе единственият.

Преди още да мине под огромната хартиена детелина, провесена във фойето, по паважа изсвистяха автомобилни гуми и ревнаха двигатели — много двигатели.

— О, Боже Господи! — извика момчето от прага. — Проклетата каравана. Залягай, шефе! Залягай! Залягай...

Нощта експлодира в автоматичен огън. Там отвън беше като в Първата Световна война, може би в продължение на минута, може би две. Куршумите надупчиха отворената врата на преддверието и една от електрическите крушки над главите ни експлодира. Нощта отвън бе светла от фойерверките на „Уинчестърите“. После колите изреваха и се

отдалечиха. Едно от момчетата започна да изтърсва парченца стъкло от ситно накъдрената си коса.

Сега, когато вече нямаше опасност, останалите бандити се спуснаха навън. Вратата на кухнята се отвори с трясък и през нея отново се втурна Морийн. Всичко у нея се тресеше. Лицето ѝ бе поподпухнало от всякога. Рико тичаше по петите ѝ като объркан паж. Те излязоха навън.

В празното антре се появи госпожа Гибсън, очите ѝ бяха широко отворени и шокирани. Дребосъкът, който бе започнал цялата работа със своята телеграма на живо, се бе изпарил.

— Това беше стрелба — промърмори госпожа Гибсън. — Какво стана?

— Мисля, че Гъркът току-що очисти тоя, дето щеше да плаща сметката — каза Биф.

Тя ме погледна, объркана, но преди да успее да ѝ преведа, Били-Бой каза със своя мек, вежлив глас:

— Той иска да каже, че господин Сколей бе току-що пречукан, госпожице Гибсън.

Госпожица Гибсън се вторачи в него, очите ѝ ставаха все по-големи и по-големи и тогава тя се строполи. Чувствах, че и аз всеки момент ще припадна.

Точно тогава отвън долетя най-отчаяният вик, който някога съм чувал, до ден днешен. Този отчаян вой продължи още и още. Не беше нужно човек да надникне през вратата, за да разбере кой си къса сърцето там на улицата, кой оплаква мъртвия си брат, докато ченгетата и вестникарите още не бяха пристигнали.

— Да изчезваме — измърморих аз. — Бързо.

Опаковахме всичко за по-малко от пет минути. Няколко от бандитите се върнаха, но бяха твърде пияни и твърде изплашени, за да се занимават с такива като нас.

Излязохме през задния вход, като всеки от нас носеше по нещо от барабаните на Биф. Сигурно сме изглеждали странен парад, ако някой ни е наблюдавал. Аз водех групата, с инструмент под мишницата и с по един чинел във всяка ръка. Момчетата изчакаха на ъгъла, докато докарам колата. Ченгетата още не бяха се появили. Дебеланката продължаваше да е надвесена над тялото на брат си по

средата на улицата, виеше като вълчица, докато дребничкият младоженец обикаляше като луна около огромна планета.

Закарах колата до ъгъла и момчетата неохотно хвърлиха вътре инструментите. Бързо си обрахме чукалата. По пътя обратно към Морган поддържахме средна скорост седемдесет километра, независимо по какви пътища минаваме. Или главорезите на Сколей са забравили да подшушнат на ченгетата за нас или пък ченгетата пет пари не даваха, защото повече никой не ни потърси.

Така и не получихме нашите двеста долара.

Тя дойде в заведението на Томи Ингълндър десетина дни по-късно, дебела ирландка в траур. Черното не ѝ отиваше кой знае колко повече от белия сатен.

Ингълндър сигурно знаеше коя е тя (снимката ѝ се бе появила в чикагските вестници заедно с тази на Сколей), защото сам я заведе до една маса и накара двама пияници, които я зяпаха и се кикотеха, да млъкнат.

Чувствах се кофти пред нея, както понякога се чувствах пред Били-Бой. Не е лесно да си в друга категория. Не е нужно да го преживееш сам, за да знаеш, макар че бих се съгласил, че човек не може да има много точна представа. А пък и тя се бе държала много мило, колкото и малко да бяхме разговаряли.

Когато дойде почивката, отидох до нейната маса.

— Моите съболезнования за брат Ви — казах аз сковано. — Зная, че той много държеше на Вас и...

— Все едно, че тогава аз стрелях по него — каза тя. Тя гледаше към ръцете си и когато и аз насочих поглед към тях видях, че те са най-красивото нещо у нея, малки и нежни. — Всичко, което оня дребосък каза, беше истина.

— О, не е така — отвърнах аз — най-неуместното нещо, което някога е казвал човек, но какво да правя? Вече съжалявах, че ѝ се обадох, тя говореше такива странни работи. Сякаш, че беше сама и съвсем луда.

— Въпреки това, аз няма да се разведа с него — продължи тя. — По-скоро ще се самоубия и ще обрека душата си на адски мъки.

— Не говорете така — казах аз.

— Никога ли не Ви се е искало да се самоубиете? — попита тя и ме погледна страстно. — Не Ви ли се иска да го направите, когато хората се възползват от Вас, а после Ви се присмиват? Или на Вас това никога не Ви се е случвало? Можете да казвате така, но извинете ме, не Ви вярвам. Знаете ли какво значи да ядете и да ядете и да се мразите за това и после пак да ядете? Знаете ли какво значи да убиете брат си, поради това, че сте дебел?

Хората започнаха да се обръщат към нас и пияниците пак си закикотиха.

— Съжалявам — прошепна тя.

Исках да ѝ кажа, че и аз съжалявам. Исках да ѝ кажа... о, каквото и да е, сега така ми се струва, само и само да я накарам да се почувства по-добре. Да стигна до самата ѝ същност, вътре в цялата тази отпуснатост. Но нищо не можах да измисля. Така, че само казах:

— Трябва да вървя. Трябва да свирим.

— Разбира се — каза тя тихо. — Разбира се, трябва... в противен случай ще започнат да се смеят на вас. Но аз дойдох за друго — ще ми изсвирите ли „Рози от Пикардия“? Много хубаво я изсвирихте на сватбата.

— Естествено — казах аз. — С удоволствие.

Така и направихме. Но тя си тръгна, когато бяхме някъде към половината и защото тя бе малко сантиментална за място като това на Ингълъндър, ние я прекъснахме и преминахме в една рагтайм версия на „Университетска вечеринка“. Това направо влудяваше публиката. Останалата част от вечерта пих много и когато затваряха, вече бях забравил за нея. Е, почти.

Когато си тръгнах, ми дойде на ум какво трябваше да ѝ кажа. Животът продължава — това трябваше да ѝ кажа. Това се казва на хората, когато умре някой, когото обичат. Но като размислям, добре, че не съм ѝ го казал, защото може би точно от това се страхуваше тя.

Сега, разбира се, всеки знае за Морийн Романо и мъжът ѝ Рико, който я надживя и продължава да е на издръжката на данъкоплатците в затвора в Илинойс. Всеки знае как тя пое дребната организацийка на Сколей и я превърна в Империя по време на сухия режим, която съперничеше на тази на Капоне. Как премахна други двама главатари на банди от Северната част и пое техните операции. Как накара да ѝ заведат Гърка и, казват, че го убил, като намушкала парче струна от

пиано през окото му и оттам в мозъка, докато той стоял на колене пред нея и пелтечел и я молел да го пощади. Рико, обърканият паж, стана нейният лейтенант и десетина удара бяха негово дело.

Следях подвизите на Морийн от Западния бряг, където направихме няколко много успешни записи. Въпреки, че бяхме без Били-Бой. Той сформира свой собствен оркестър, скоро след като напуснахме бара на Ингълдър. В оркестъра му имаше само негри и те свиреха диксиленд и рагтайм. Имаха голям успех на юг и аз много се радвах за тях. Освен това беше справедливо. На много места не ни допускаха дори до прослушвания, поради това, че в групата имаше негр.

Обаче, аз ви разказвах за Морийн. Тя бе голяма сензация, не само защото беше нещо като умна Ма Бейкър, въпреки че и това беше част от цялата работа. Но тя бе ужасно едра и ужасно зла и американците от едното крайбрежие до другото изпитваха някаква обич към нея. Когато умря от инфаркт през 1933, някои вестници писаха, че тежала двеста и петдесет килограма. Аз обаче се съмнявам. Никой не може да стане чак толкова дебел, нали?

Както и да е, нейното погребение бе на първите страници. По-добре, отколкото брат ѝ, който през цялата си кариера така и не можа да мине по-напред от четвърта страница. Десет души трябвало да носят ковчега ѝ. В един от вестниците имаше снимка как я мъкнат. Ужасно за гледане. Ковчегът имаше размер на фризер за месо — какъвто и си беше от определена гледна точка.

Рико не беше достатъчно умен да задържи нещата в свои ръце и още следващата година го вкараха в затвора за опит за убийство.

Не мога да я забравя, нито пък агонизиращия, обречен начин, по който изглеждаше брат ѝ онази първа нощ, когато ми говори за нея. Но като се обръщам назад не изпитвам жалост към нея. Дебелите хора могат винаги да спрат да ядат. А такива като Били-Бой можеха само да спрат да дишат. Все така не виждам, как бихме могли да помогнем на единия или пък на другия. Но въпреки всичко, от време на време се чувствам зле. Може би защото много съм остарял и не мога да спя така добре, както си спях като дете. Нали е само това?

Нали?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.